

Brett Velicovich–Christopher S. Stewart

DRÓNHARCOS

FORDÍTOTTA BABITS PÉTER

Brett Velicovich–Christopher S. Stewart

DRÓNHARCOS

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Brett Velicovich, Christopher S. Stewart: *Drone Warrior*

Copyright © 2017 by Brett Velicovich and Christopher S. Stewart.
All rights reserved.

Hungarian translation © Babits Péter, 2017
Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 363 4

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az AduPrint Nyomda Kft.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: Tóth Béláné

9. KEZDŐDIK A DRÓNHÁBORÚ

Hírszerzőcsapatom tagjai és operátoraim beöltözve indultak a kifutón várakozó Black Hawkok és Little Birdök felé. Itt, Bagdadtól északra késő délután is világított a nap. Ahogy elhaladtunk a gépek hosszú sora előtt, a hangárban kiszúrtam egy karcsú és fénylő Predator drónt. Meg is torpantam menet közben – először *találkoztunk személyesen* –, míg a többiek úgy sétáltak tovább, mintha már százával láttak volna ilyeneket.

A nyári levegő perzselt és lüktetett, ahogy egy évvel korábban, amikor még Szadr-város környékén éltem, csak most már 2009 júliusát írtuk, és az új háborús hullám kezdett eredményeket hozni. Kihasnáltuk az ebből fakadó előnyöket, és az ellenség egyre inkább veszítésre állt, bár ettől még sok magas rangú vezető a helyén maradt. Kevesebb katonánk halt meg, és Bagdad biztonságosabb hely lett, vagy legalábbis úgy éreztük. A rosszfűk visszaszorultak – leginkább az északi Moszulba, ahová mi is tartottunk.

A *forgalomkorlátozási alegység*hez kerültem, vagyis az elkövetkező négy hónapban nekünk kellett megakadályoznunk, hogy a bombakészítők, öngyilkos merénylők és terrorista vezetők szabadon közlekedjenek a határokon és a nagyvárosok között. El kellett vágnunk azokat az útvonalakat, amelyek összekapcsolták ellenségeinket egymással és Irak északi városainak biztos menedékeivel. Csapatunkat saját Black Hawk- és Little Bird-flottával látták el, emellé pedig megkaptuk a világ legjobb pilótáit. Olyan fürgének és mobilnak kellett lennünk, amennyire csak az ellenség és a flotta engedte, hogy pillanatok alatt ott teremhessünk bármilyen helyszínen.

Helikopterünkkel 160-as sebességgel, nyitott ajtóval repültünk, készen az akcióra. Erősnek és hatalmasnak éreztük magunk, ahogy a lábunkat lógatva ott ültünk az ajtóban, köröttünk a végtelen kékséggel, alattunk a végtelen sivataggal, ahol csak itt-ott foltokban helyezkedtek el a távoli falvak. Mintha felfedezőkké lettünk volna, akik új területek meghódítására indultak.

Miután földet értünk, nem vesztegettük az időt. Mindössze négy hónapot kaptunk, hogy Moszulban és a környező tartományokban a lehető legtöbb terroristahálózatot megsemmisítsük. Behajítottam fekete málhazsákom az egyik trélerbe, a T-határolóknak nevezett nagy betontömbök mögé, azzal indultam is a Kasztniba.

A támaszponton csak kevesen tudták, mire véljék a fehér trélereket és az éjjel-nappal repdeső, sötétített üvegű koptereket, amiket gondosan elzártak a többi amerikai katona elől. A konténerek nem kaptak ablakokat, csak nagy műholdas antennákat, miközben a nap huszonnégy órájában zárva tartották őket. Körletünket külön őrség védte, amely nem engedhette be sem a helybélieket, sem a katonai személyzet tagjait. Ami az ellenséget illeti: számukra láthatatlanok maradtunk. Nem sejtették, hogy ott vagyunk – és ennek így is kellett maradnia.

A Kasztni dupla széles konténerének hideg betonpadlóján egyetlen hosszú faasztal állt, míg a lapos képernyőkkel borított négyméteres falon egy drón élő képe és a sivatagi táj váltakozott. *Helyben vagyunk*, gondoltam. Belül szétfeszített az ideg, de a felszínen furcsamód nyugodt maradtam. Hosszú ideig vártam erre a pillanatra. Letoltam egy bögre feketekávé, ami hátul fortyogott a rezsón – azzal munkához is láttam.

Minden célkövető szívében ugyanaz a kérdés munkál: hol kezdje a hajtóvadászatot?

Felkutatni a terroristákat, akik két akció között azzal töltötték az életüket, hogy kicsúsztak az amerikai erők kezéből – nem is tudomány volt ez, hanem önálló művészeti ág, amiben csak maroknyi célkövető tudott tartósan, éjszakáról éjszakára sikeres

lenni. Pedig a lehetőség és a szükséges erőforrások birtokában bárkit megtalálhattunk, sőt: sok millió dolláros drónjaink azzal a képességgel is felruháztak minket, hogy mindezt kellő precizitással hajtsuk végre.

Ezzel szemben minden vitával elvesztegetett óra lehetőséget adott a célszemélynek, hogy alkalmazkodjon a technológiánkhoz, vagy éppen eltervezze a következő merényletet a mit sem sejtő civilek ellen. Harci sebességre kellett kapcsolnunk, mert az ellenség sem ült ölbe tett kézzel.

Sok tájékozatlan fickó még a nemzetközi hírszerzőközösségekben is azt hitte, van valami kristálygömbünk, ami megmutatja a fickókat, akiket le akarunk vadászni – elég csak elmormolni a varázsigét.

Hát rohadtul nem.

Legtöbben még az amerikai hírszerzőközösségekben sem értették, hogyan működünk – amikor erről olvastak a hírekben, nem sejtették, hogyan vettünk le egy sötét bástyát a tábláról.

Amikor az Egyesült Arab Emírségek különleges erőinek egyik hírszerzőcsapata, mint a stratégiai partnerünk, meglátogatta valamelyik egységünket egy amerikai katonai támaszponton, nem tudta túltenni magát a tényen, hogy célkövetőcsapataink alig tucatnyi katonából állnak, mégis képesek egyetlen hírfoszlány alapján megtalálni a keresett személyt, hogy azután sokszor órák alatt végezzenek vele, míg nekik és a többieknek ehhez hosszú hónapok kellettek – ha egyáltalán sikerült.

– Honnan szerzik be a szoftvert, amivel megtalálják a fickókat? – kérdezte az egyikük. – Mi is vennénk a gépeinkre.

– Haha! Milyen szoftvert?

– Tudják, az elemzőprogramot, ami megmondja, melyik terroristára csapjanak le, és hogy pontosan hol találják meg.

Tipikus emírségekbeli arab. Azt hitte, bármit megvehet magának, ha elég pénzt dob fel. A többiekhez hasonlóan ő sem tudta felfogni, hogy csak néhány elemző dolgozza ki a belét a színpalak mögött, nem valami futurisztikus technológiai vívmánnyal állunk szemben.

Nincs az a varázsszerkezet, ami képes megtalálni egy terroristát. Számos tényező kell hozzá, hiszen a maga módján minden célpont egyedi. Több hírszerzőcsapatunk volt, amely a világ különböző részein ténykedett, és az éj leple alatt mozgolódott. A megbízatásunk általában négy hónapra szólt (ez a küldetés típusától is függött), de mindig hosszabbnak tűnt, miután nem sok időt vesztegettünk az alváásra.

Célkövetőként egyszerűre kellett történeznünk, riporternek és prófétának lennünk. Nem csupán a célpont életét kellett olyan behatóan ismernünk, hogy álmunkban is felmondjuk az életrajzát, de emellett naprakész elemzéseket és helyzetértékeléseket kellett szállítanunk a parancsnokoknak és más nagykutyáknak, hogy végső soron előre jelezzük a célszemély következő lépését.

Minden egyes célpontunk megérdemelte, amit rászabadítottunk. Mindnyájuk esetében bőséges bizonyíték állt rendelkezésünkre azzal kapcsolatban, hogy tevékenyen részt vettek az amerikai érdekeltségek elleni támadások megtervezésében, jóváhagyásában és kivitelezésében. Nem akadt közöttük senki, akiben a legkisebb aggály is felmerült volna, mielőtt megölt egy amerikait – legyen az férfi, nő vagy gyermek.

Valamit tudnunk kell a terroristahálózatok felépítéséről. Egy al-Káida- vagy ISIS-sejt általában számos vezetőt, emírt foglal magában: adminisztratív, katonai, logisztikai, biztonsági, saría-(iszlám törvény), kommunikációs és általános főnököt. Legszívesebben az adminisztratív emíreket vettem célba, mert mindig ők rendelkeztek a legtöbb információval a sejtről, és ők ápták a kapcsolatot valamennyi területtel, ráadásul nem voltak igazán fanatikusak, sokkal inkább unalmas könyvelőfélek – ellentétben a katonai vezetőkkel, akik inkább felrobbantották magukat, mint hogy fogságba kerüljenek.

Kidolgoztunk és tökélyre fejlesztettünk egy különlegesen egyszerű módszert, hogy állandó és kíméletlen nyomás alatt tartsuk az ellenséget.

Épp csak kivitelezni volt nehéz.

Mindig a hálózat döntő fontossággal bíró láncszemét kerestem, amelynek a halála leginkább megbonthatja a csoport egységét.

Minden terroristának megvan a gyenge pontja, elvégre ők is emberek. Csak bele kellett képzelnem magam a helyükbe, és el-sajátítani a gondolkodásmódjukat.

Általában a célszemély teljes nevével kezdtem. A nevek a Közel-Kelet titkos kincsei, amelyek felett oly sokan elsiklanak. A férfiakat férfi őseikről nevezik el, így a második név az apai név, a harmadik a nagyapai, majd következik az a rész, ami az illető származási helyéről árulkodik.

Csak egy dologgal kellett vigyáznunk, a *kunjákkal* – azokkal az álnevekkel, amelyeket a terroristák éppen azért aggattak magukra, hogy elrejtőzzenek a hozzám hasonló nyomkövetők elől. Márpedig dzsihádisták körökben ezek a fickók mindig *kunjákat* (fedőneveket) használtak, és leplezték valódi személyazonosságukat, arra az esetre, ha a bajtársaikat elkapnák.

A teljes neveket és rokonságot alapként használtuk a kutatáshoz. Egy elemzőeszköz segített tisztábban látni a belső köröket, rendszerezni az eredményeket és felismerni a mintákat, hogy manuálisan megrajzolt diagramokkal és táblázatokkal felépítsük a kérdéses célszemély világát, különös tekintettel azokra, akik elvezethetnek hozzá. Gyakran két-három szintet is végig kellett követnünk – akár olyan barátokon vagy családtagokon át, akik nem tudtak az illető törvénytelen tevékenységéről –, csak hogy eljussunk az elsődleges célpontig.

Ezután minden felmerülő nevet átfuttattunk egy nyomkövetésre kifejlesztett szoftveren – a legjobb iparági technológián, amit meg lehetett venni.

Akkor jött a többi szarság: autók, házak, telefonok – minden. Ezzel egy időben próbáltunk rátapintani az érzékeny pontokra (barátokra, családtagokra). A világnak ezen a részén nincs hatékonyabb eszköz a nyomásgyakorlásra.

Ezután elkezdtük felépíteni a célszemély életmintáját – ked-

volt helyek, korábbi lakóhelyek, sőt: tudja-e, hogy az amerikaiak a nyomában vannak. Már csak egy valódi *kiindulópont* kellett – egy koordináta az égbolton, ahonnan a drón elindulhatott.

A hajsza elején rengeteg a kiindulópont. A célszemély közvetlen környezetén túl is találhatunk ilyeneket, ha átfésüljük az internetes oldalakat, jelentéseket, adatbázisokat. A tartózkodási hely lehet bármi, akár egy távoli rokon háza, a helyi boltok, egy mecset, a közvetlen környezet más tagjaihoz köthető történelmi helyszínek, esetleg az útba eső kis falvak, ahol hasonlóak a törzsi jellegzetességek, vagy közös a családi háttér.

Ilyen esetben a célszemély megtalálásának kulcsa a lehető legegyszerűbb dolog, ám ezek felett mások elsiklanak. Egy irodaépület, ahol évekkel azelőtt dolgozott, mielőtt szélsőséges lett; egy kávézó, ahol gyakran megfordult; a mecset, ahová imádkozni járt. Olyan kulcsfontosságú tényezőkre is rákerestem, mint az iskolázottság vagy sajátos ismertetőjegyek, mint a sántítás vagy a törött orr.

Miközben ez zajlott, a csapatommal együttműködő helyi rádió-elektronikai specialista átfésülte a célponthoz kapcsolható összes kommunikációs csatornát, online propagandavideót – bármit, amit elő tudott ásní. Innen már nem volt megállás. Minden célpont esetében PowerPoint-diákat szerkesztettünk, amelyek részletesen bemutattak mindent a célszeméllyel és tevékenységével kapcsolatban – ezek lettek a mi ütőkártyáink. Hivatalosan ezt a folyamatot hívták a célpont *nevezésének*. Azok a diák már eljutottak a feletteseinkhez is.

Miután minden a helyére került, és megkaptuk a jóváhagyást, elindult a hajtóvadászat. Addig követtük a szálakat, kapcsolatokat és rokoni kötődéseket, amíg fel nem tűnt valami – egy rendhagyó találkozás; egy kirándulás a nagy semmibe a fehér bongón; céltalannak tűnő megállók a piactéren; egy látogató, aki csak úgy előbukkant a semmiből.

A térképen gondosan megjelöltük ezeket a megállókat és találkahelyeket, miközben megosztottuk a fejleményeket, és minden helyet összevetettünk az adatbázisunkkal, hátha találunk gyanús

egyeztést vagy kapcsolatot. Az emberünk talán nem először fordult meg itt. Nemcsak az ő történetüket térképeztük fel, de az adott terroristahálózatét is, összevetve mindezt a hálózat bármely tagjához köthető telefonhívásokkal, szöveges üzenetekkel és e-mailekkel. Lassan kezdett alakot öltetni a célszemély életmintája.

Az információ volt a sikerünk kulcsa – az évek során felépített hatalmas adatbázisok, a sok terabyte-os terroristadossziék, bennük a források jelentésével, a szabadon elérhető információkkal, a kihallgatások jegyzőkönyveivel, vagy éppen annak felmérésével, hogy az adott falu milyen szálakkal kötődött a terrorszervezetekhez, valamint a vallási szektákhoz.

A térképeimen kiabrázolt sokévnnyi adathalmaz birtokában már ráközelíthettem a drónnal egy házra, és meg tudtam mondani, ki lakott ott, esetleg történt-e valamilyen terrorcselekmény ezen a helyen. A terroristák előszeretettel hasznosították újra más terroristák házait (általában azután, hogy a haverjaikat elfogták vagy megölték), mintha Amerika valahogy elfelejtette volna a múltat.

Mindez pedig valós időben történt. Miután szemet vetettünk a megfelelő emberekre, akiket csak egy-két szint választott el a célszemélytől, szinte óhatatlanul eljutottunk az emberünkhöz – feltevé, hogy elvégeztük a házi feladatunkat, türelmesen kivártunk, és nem kavart be az üldözésbe valami, mondjuk a rossz idő vagy a csúcsforgalom.

Azután pedig? Az esetek kilencven százalékában elfogtuk a célszemélyt. Máskor meg kilőttük őket egy Hellfire rakétával. A gyilkosság kritériumai eltérőek lehetek. Rengeteg kérdést kellett tisztáznom, mielőtt rászántam magam erre. Mivel járt az adott személy megölése a teljes hálózatra vagy akár a helyi hatóságokra nézve? Előrendítette az ügyünket? Vagy csak rontott a helyzeten? Megérdemelte a célpont a halált?

Az első célpontunk egy ISI-vezető lett, akit Oszamának hívtunk. Gyaban már azelőtt ráálltam a követésére, hogy megérkeztünk

az országba. Adminisztrációs emír volt Szaláh ed-Dín kormányzóságban, ezen a huszonnégyezer négyzetkilométeres, vagyis nagyjából New Jersey méretű északi területen. Saját tevékenységi köre és a tartomány kiemelt stratégiai jelentősége miatt Oszama a táplálkozási lánc csúcán foglalt helyet, többek között a csoport pénzügyeit és könyvelését is ő intézte. Jól ismerte azokat, akik az északon működő számtalan aktív terroristasejtet alkották, akárcsak a csoport támogatóit és bevételi forrásait. Napi szinten találkozott a parancsnokokkal; ismerte a rutinjaikat. Tudnunk kellett, amit ő tudott.

Számban a kávé keserű utóízével adtam ki az utasításokat Jake-nek, a mellettem ülő taktikai irányítóknak, aki a rendszer chatablakain keresztül állandó kapcsolatban állt az Államokkal, az ott ügyködő kamerakezelővel és Predator-pilótával. Még négyen dolgoztak mellettünk: helyettesem megszűrte a valósi idejű hírszerzési adatokat, a rádiós srác tartotta a kapcsolatot a hajszában részt vevő többi ügynökséggel, míg a többieket lekötötte a rádióelektronikai hírszerzés – alapjában véve az elektronikus eszközök lehallgatása, az e-mailek, telefonbeszélgetések és szöveges üzenetek elfogása.

Napokig rotációban használtuk a Predatorokat és egyéb repülőgépeket, hogy felmérjük a kérdéses területet: a Moszul környéki kis falvakat és a nagyobb városokat. Az előttünk itt dolgozó csapat is ugyanezt tette, hogy utána átadja nekem az adatokat, amelyek a korábbi hónapok megfigyeléseiből jöttek össze. Oszama az „OPSEC (hadműveleti biztonság) szakértő” kategóriába került – eszerint pontosan tudta, hogy le akarjuk kapcsolni, sőt azt is, hogy ez bármelyik pillanatban megtörténhet. Meg is tett mindent, hogy ne tudjuk olyan egyszerűen nyomon követni, egy dolgot azonban már a legelején megtanultam: előbb-utóbb minden általam követett terrorista elcsúszik egy banánhéjon. Akkor pedig cseszheti.

Oszama értette a dolgát: nem sok nyomot hagyott a terepen, és miután évek óta packázott az embereinkkel, lassan kezdtük becsülni a tehetségét, amely segítette abban, hogy folyton köddé

váljon. Ám eközben a forrásaink azt jelentették, hogy látták őt egy moszuli piacon, máskor meg azt rebesgették, hogy részt vett az ISI egyik föld alatti megbeszélésén. Minden kapcsolódó helyszínt gondosan bejelöltünk a térképen. Kezdett kirajzolódni egy történet, de Oszama mindig túl hamar felszívódott ahhoz, hogy az észlelések nyomán felismerjünk bármilyen életmintát.

Egy hét is eltelt a nagy áttörés előtt. Miután elkezdtünk kutatni a régi hírszerzői fájlok között, felfigyeltünk arra, hogy Oszama minden héten elutazott Moszulból a délre fekvő Bajdzsiba, ahol védelmi pénzt szedett be ISI-hez tartozó csapat szorosán összeharó embereitől, majd közöttük szét is osztotta az így befolyt összeget.

A kisváros fontos szerepet játszott ezen a téren: csak a bajdzsi olajfinomítóból dollármilliókat szivattyúztak ki.

Moszult és Bajdzsit mintegy 180 kilométernyi földút választotta el egymástól. Úgy láttam, hogy Oszama ezen az úton a legvédtelenebb, hiszen ki kell lépnie moszuli kényelmi zónájából, ahol az ISI vezetése a biztonsági sejtek kihelyezésével és a helyi lakosság megfélemlítésével egyféle biztos menedéket hozott létre. Ebben a körzetben akkoriban egyedül az amerikaiak tudták kordában tartani az ISI-t; az iraki biztonsági erőkre nem lehetett számítani.

Kiderítettük, hogy Oszama hetente egyszer, mindig ugyanazon a napon és ugyanabban az időpontban utazik Bajdzsiba, de még mindig nem tudták, hogy a városon belül hová megy, és kivel találkozik.

Még tüzetesebben néztük végig a rokonai régi aktáit. Bajdzsiban hamarosan három házat is találtunk, ahol régi bajtársai élhettek. Ez nem tűnt soknak, de egy hajtóvadászathoz éppen elegendőnek bizonyult.

– Zoom egyes – szóltam a rádióba.

A drón kamerája a nappali elektrooptikai lencsével pásztázta a poros vidéket, amíg rá nem állt Bajdzsira. Azt a fülest kaptuk, hogy Oszama eljött.

Hónapok óta erre a pillanatra vártam, álmodoztam arról, hogy részese leszek valami ilyesminek, az ellenség elfogásának. Hol lehetett?

– Kettes. – Ahogy a kamera ráközelített, a sárból és kőből épült házak sora kiélesedett. Meg is láttuk az első számú esélyest: a szürke, kétszintes betontömböt, ami egykor Oszama unokatestvérének birtokában állt – legalábbis a régi aktákban talált egyik jelentés szerint.

Ez lett az első kiindulópontunk. Azt terveztük, hogy gyorsan végigpásztázzuk a drónnal mindhárom lehetséges helyszínt, hát-ha kiugrik valami.

Előkert híján a házat csak az alacsony, szakadozott drótkerítés választotta el a kihalt, poros utcától. A drón keringési pályára állt, ami lehetővé tette számunkra, hogy minden szögből megvizsgáljuk a helyet, akár az ablaknyílásokon át is.

Nem láttunk senkit.

– Lépjünk tovább! – mordultam fel.

– Értettem!

Nem sok időnk volt, miután tudtuk, hogy Oszama legfeljebb három órát marad Bajdzsiban, mielőtt visszatér Moszulba. És amilyen kifinomult az üldözési mániája, ritka szerencse kell ahhoz, hogy bármit is találjunk.

A második hely kis emeletes lakóháznak bizonyult a belváros központjában. Ez volt Oszama első feleségének otthona. A drón hiába keringett felette, a nagy zsúfoltságban semmit sem láttunk, ráadásul a kilógatott száradó ruha abban is meggátolt minket, hogy bekukkantsunk az ablakokon. A forgalom teljesen beállt, az utcán sok százan jártak.

– Zsákutca – állapítottam meg.

Itt aztán soha nem találjuk meg Oszamát. A vadászat nem sok jóval kecsegtetett.

Leküzdöttem magamban az érzést, miszerint csúnyán elcsesztem, mialatt átvitettem a gépet a harmadik ház fölé.

– Növeljék a magasságot!

A harmadik otthon – egy városon kívül álló csendes ház – gaz-

dája vélhetően az ISI-nek dolgozik. Az elszigeteltségnek is megvoltak a maga veszélyei: ha túl alacsonyan reptettük a drónt, valaki még meghallotta.

Méretét tekintve a ház hasonlított az elsőre, csak poros udvar és háromméteres betonfal vette körül. Északnyugati sarkában műholdas antenna ágaskodott. Még a kutyát is láttam, ahogy a felhajtóra vezető kis lépcsők körül őgyelgett.

Ahogy ráközelítettünk, a bejárati ajtó közelében fehér kombit szúrtunk ki, mögötte a jól látható keréknyomokkal. Alig néhány napja leszakadt az ég, hogy sűrű sártengerré változtassa a kavargó port.

Felvételeket készítettünk a házról: ráközelítettünk az ablakokra, ajtókra és rejtett zugokra, hátha a későbbiekben ennek még lesz jelentősége.

– Váltás infrára! – adtam ki a parancsot.

Ahogy a drón kamerája átváltott a nappali kameráról infravörösre, a képek élesebbé váltak, és a részletek fehéren kirajzolódtak a fekete háttér előtt, akár egy röntgenfelvételen. Ezt a bevett rutint alkalmaztuk nappal is, hogy a lehető legtöbb szögből felmérhessük a célpontot. A módszer különösen nagy homokviharok esetén segített értelmezni, mit is látunk.

A látottak alapján egy légy sem moccan a házban, viszont felkeltette a kíváncsiságomat az a kombi. Ha Oszama csak a heti pénzbeszedésre és -osztásra jött, akár ez is lehetett az autója.

Látni lehetett, hogy forró a motor, feketén pulzált a fehér karosszériában. Talán még mindig járt. Ahogy a drón került egyet, valakit láttunk odabent.

Ez volt eddig a legjobb nyom, bár még mindig halványka. Egyik aktában sem találtunk említést arról, milyen autóval is jár Oszama.

– Mit csináljunk? – tette fel a kérdést Jake.

– Ha a jármű elindul, követjük.

Kezdem újra átnyálazni az Oszamáról szóló régi jelentéseket, hátha elkerülte a figyelmem valami kulcsfontosságú részlet. Bármi.

Feszült csend ereszkedett ránk – leszámítva a szerverek ven-

tilátorainak suhogását és a billentyűk kopogását –, majd végül megcsörrent a telefon.

Egy másik dróncsapat egyik elemzője jelentkezett Tikrit közeléből.

– Ismerem azt a kombit – jelentette ki.

Miközben más célszemélyekre vadászott, bele-belenézett az én csapatom élő képébe is.

– Három hónapja lekaptuk. Amikor az ISI felső vezetői Bajdzsiban találkoztak.

Kezdtem felélnkülni.

– Később kiderült, hogy Oszama vezette – tette hozzá. Csak-hogy addigra elkéstek. Mire megkapták a megerősítést, a kocsi már eltűnt.

A saját szememmel akartam látni.

– Át tudná küldeni azokat a fotókat? – kérdeztem.

E-mailen érkeztek, rajtuk az időbélyegző: alig három hónap telt el. A drón által közvetített élő képen pedig ugyanazt a fehér négyajtós kombit lehetett látni, mint a régi képeken.

Visszafordultam a monitorok felé. Ahol ott volt Oszama. *Most megvagy!*

A fehér furgon éppen akkor lendült mozgásba.

– Utána! – mordultam fel.

A drón megszakította a keringést, hogy öt kilométeres magasságban követési pályára álljon, és árnyként tapadjon a célra.

Figyeltük, ahogy a kocsi elhagyja a környéket, és a főút felé veszi az irányt. Ott a sofőr balra fordult, majd visszaindult északnak, Moszul felé – pontosan úgy, ahogy vártuk. Oszama elvégezte a heti rutinfeladatát.

Kétórás autóút választotta el a várostól, azaz máris elkezdődött a visszaszámlálás. Két óránk maradt, hogy lekapcsoljuk, mielőtt eléri Moszult, ahol a szűkös utcákon és a kavargó tömegben nehéz – vagy éppenséggel lehetetlen – lett volna követni.

Hívtam Maxet, a támadó csapat parancsnokát. Pillanatokkal később már ott állt mellettem, és a kijelzőkre meredt.